

Sonja sin' pol'sk' be'sm'i

B Á S N Ě

Wiktor W o r o s z y l s k i
Ryszard K r y n i c k i
Jerzy F i c o w s k i
Stanislaw B a r a ŋ c z a k
Jerzy N a r b u t t

Vybral a přeložil
Luboš Dobrovský

Hubertovský

- Výslovný zákaz dalšího opisování -

Wiktor Woroszyński

J S I

JSI

1.

Jsi a jsi tedy zde
pod tím sepraným nebem Na kluzké zemi
V strništi Na ledě Ve čtyřech stěnách větrů
vanoucích z polí /Stěny mají uši Mluv k nim/
Ve čtyřech stěnách požáru podzimu
S vlastním požárem uvnitř
jenž z tebe vytéká jako potůček krve

Jsi zde a nikoliv jinde
Občas chtěl bys být jinde
Ale tady jsi
V té kolébce U stolu při jídle V té rakvi
Zemák jsi Tuřín Pýr obecný
S kostmi přelámanými vejpl /reumatismus
vzpoury/
S špetičkou vetchého patosu /ty knihy
lupičské/
Provždy V tom jediném jistý
že tady V té krajině z popele
jejímž jsi malým šedivým zrnkem

2.

Jsi A jsi tedy cizí
Divíš se a proklepáváš
ty čtyři prázdně Vosk v uších Nic

Co ti říkají lidé to nechápeš
Co praví ty znaky barvy hlásky
zda těší či klamou Co praví
těch stotisíc hlav s roztlemenými ústy Co
šátky nad hlavami Co kameny
při cestě Kameny náhrobní Kameny
kamenující Drahé kameny Co
kameny na srdci Kameny v mlýnech
tvých úst jimiž
nestačíš semlít slova
abys je ty sám chápal

Cizí

Nepoznáš už ani pole
které jsi oral
aniž poznáš cestu k domu
k svému domu
v dešti ocelových kapek kulek
a zvuk hromu
aniž smutek zrudlé trávy
Zrozený zde Vzbuzen ze snu

3.

Jsi a sníš si

V spánku mluvíš se svým otcem
jenž je třicet roků mrtv

Ty sám jsi svůj vlastní otec Prcháš
před tím čemu on nestačil utéct

Jsi malý hoch Ta paní
je tvoje matka i žena Ta dívka
je tvoje dcera i sestra V tom
sousedství Laokoona sladce i hrůzně utíkáš
k nim i před nimi Honí tě
chlapec ty sám Je to tvůj syn

4.

Jsi a proto se bojíš Neříkej ne
To chvění je v tobě
Ten reflex prchnout v podvečer
od prahu vlastního domu Někdo tam stojí

Už tě to svazuje huňaté černé Příšera šera
dusíš se v tom Vždyť je to pouze
obrazotvornost Polkni prášek a usni

Ve spánku prcháš Přišel jsi o nohy
Budíš se Znovu usínáš Zkouška

Máš strach neboť neumíš nic Zvoní
a srdce se tetelí Vstaň a obejmí
na prahu strach každodenní

S tím žiješ S tím jsi

5.

Jsi tedy jsi to ty sám a
nejsi kdokoliv jiný To bolí
nemoci vyjít ze sebe v někoho vstoupit
stále nosit jednu jedinou tvář

K nesnesení obnošená
A nakonec
vyměnit kůži játra jazyk
Ty jsi kdokoliv jiný Vyměnit jméno osud
a dech

Dá se to zařídit možná Slyšel jsi
prý v městě se mění obličej za masky
barevné Oblázky
drcené Zaisky
měděné Za tácky
zmačkané Za mozky
umleté Pospěš si Vyměň
Změň si číslo Jsi v pořadí Čekají

Jakmile však jsi
ten starý člověk před krámem
s pytlíky pod očima s pocuchanými nervy jsi
ten člověk na cestě ten strhaný člověk
s brašnou
ten u pák stroje ten s hučením v hlavě ten
ztracený v starostech v tramvaji který
má na práci co má na práci který
má dojet má přenést
má šroubovat počítat letovat
máš to co máš víc ani chlup
můžeš mít míň všechno se sype rozpadá s
stárne
ulomila se noha od stolu zeď praskla
zemřel soused
který sbíral starý papír a odvážel ho
na vozíku
vkládals mu pod dveře včerejší noviny
máš to co máš a jsi
ten člověk z pátého patra s naší
tribunou s článkem kdo jsou a komu
ani trošičku jinak a přece
ani nápad být někdo jiný

7.

Jsi někdo jiný

Ty nevcházíš v něho On v tebe
Tvé tělo stane se slovem
jiného člověka Tvé teplo stane se trváním
onoho Tvůj stín stane se
svědectvím jeho bytí
Tvá tíha
stane se vzdorem všech Tvé slovo
stane se branou kterou
dají se na pochod vpřed Tvůj křik tvůj
kříž
stanou se trasou berlí schůdkem

Jsi a jsi tedy oni

Jsi oni a tak tedy jsi

8.

Jsi zachvácen
plameny Požárem
vytékajícím z tebe jako potůček krve

Chřtán už je chycen
Kouří se z vrcholků plic

Plameny v komorách
srdce Srdce odbíjí jako
kostelní zvon v dobytém městě

Požár
tě opouští
kapka po kapce

K ránu
zahříváš stydnoucí dlaně
zbytky horkosti z úst

a nasloucháš si
zda ještě hučí
to uvnitř

9.

Jsi a jsi tedy který
pozdvihne ruku aby
se bránil
udeřil
zaclonil oči

Z lesa rukou všech
toužíš vyrvat se v jiný les
Upadáš do mechu do snu
do starých knih

Upadáš do chorob Skrýváš se
za pařezy slov
Kryješ se větévkou pověsti
Vkrádáš se do kopul do strachu do cti

Vstupuješ v dlouhé aleje kde
nebi je srdce hodiny hrom
člověk člověka ani psa

Vycházíš
s vztaženou rukou

10.

Jsi tedy mimoděk píšeš ten hieroglyf
jenž byl psán tobě

Do té ulice jsi zabočil náhodou Tak tedy
žiješ

Požkal jsi onoho chlapce Neznals ho dosud
a deset let vás dělilo od sdílení
toho cíle té cely

Tys odmítl nevěda že odmítáš VÍCE
Souhlasils aniž bys o mnoho více věděl

Tu herečku jsi miloval docela bez důvodu
Jak porozumět jejímu nanebevzetí

A k tomu básníku přilnuls aniž bys tušil
Stromy na jeho hranici dosud stojí

Pro rým jsi napsal ta slova Po letech
pták v nich náhle zatřepotal křídly

Tisíce náhod se složilo v osud
slepá volba Vpravdě volba pravdy

Pak jsi potkal svého vraha šel
do tvého spasitele zavěšen Zpívali opilí

11.

Jsi a je tedy v tobě
smysl který ti uniká Ale je tvůj

Tebou cos naslouchá a tebou cos mluví
tebou cos zpívá pádí i trvá

Klopýtá tebou tebou i padá
tebou se spájí
To on to ono To z tebe ty z něho
Jako smrtelná choroba Jak voda živá

A neznáš to ačkoliv časem i tušíš
neboť to ono tušívá tebou

Tebou se cosi domáhá svobody Cosi tě
jak smolnou louč vetklo v hustou tmou noci

Volíš Ale to cosi tebou tu volí

Píšeš Tebou cos píše Jakož i
tato právě napsaná slova

To cosi v tobě Ty v tom

12.

Jsi a jsi tedy krysa
Básník se za tebe
již převtělil v zvíře Nervi se s ním

Pod teplo srsti zve do tepla útrov
jeho slinou se třísni jeho rypáčkem hryže
s upřímným úsměvem krysím Smetišťem
už se prohryzal dialektikou myslí
a hurá na salony

A ty za ním
pronikáš závěsy
Za nimi mršina
Z rypáčku bílý obláček s nápisem

Jsem podstata národa a
ty jsi sebevrah krysa

13.

Jsi a jsintedy já
jemuž se dostalo milosti lásky však
nikoliv milosti víry

milosti nadšení
a vděčnosti který
však po víře naději dychtí jako
po teplém závanu na té mrazivé pláni

Který se ocitl před
madonou oné země
s jizvami v pochybné tváři
a žadoní
o naději víru
o naději víry
o víru v naději
o pouhou naději

Jsi a jsi tedy okamžik
 Šťastlivče Stačil jsi milovat smát se
 trpět
 zříti se v řekách i v očích Tiše
 zastav se vteřino Již tě
 čekají ambity kroupky Kéž bys
 dokázal ještě zachytit doušek
 úcty

leden - únor 1977

Ryszard K r y n i c k i

B Á S N Ě

DOSTÁVÁŠ DOPISY

Dostáváš dopisy se známkami
jakýsi stát má na nich podobu praporu
třepotajícího se větrem

bílý nebožtík dopis otvírá zavírá náruč
bílý holoubek dopis rozvážně zamává křídly
a vítr, bijící do vlajek
a vítr, spoutaný prapory

věren své povaze
není s to pozměnit nic

CAUTE

"Zanechává po sobě několik
desítek knih, pár rytin,
zelený plášť, jednu přikrývku,
sedm košil a hromádku
jiných věcí."

Leszek Kolakowski

S obavou otvíráš dlaň, je
slepá a němá. Bez studu, nahá. Otisk
a totožnost zjištěna
registrována. Nejsou již ani přátelé
Spinozy, ani ti, kteří ho zapřeli,
ani ti, kteří se obžerně sytili na jeho
mrtvém těle,
ani červi krmení jeho masem,
protivníci jeho
nejsou, ani inkvizitoři oněch dob
takže příčiny skonu ztratily naléhavost,
jeho plášť, pokrývka, košile
nehřejí nikoho, jsou nové knihy v knihovnách,
vyhnanci v dálavách, kožní linie
v aktech, strážnice u hranic, akta v deskách,
celníci u cíle, bydlící v obydlích, porotci
v porotách,
rukopis v zásuvce, úsměvy na rtech, krev
v žilách, dělníci v práci, vojáci v mun-
durech, brambory

v žaludcích, občané ve státě, mundury
ve skladech, občanky
v kabelkách, pomoc v nouzi, střeva v dutině
břišní, ruce v kapsách, cizina mimo, jazyk
za zuby, věžňové v lapáku, maso v konzervách,
zuby
v sklenici, družice v prostoru, zemřelí
v hrobech, slunce
na nebi, hroby v zemi, sny v noci, země
v kosmu
/který se smršťuje anebo rozpíná/, kaňka
v posudku,
minulost v dnešku, teplota v stupních, každý
na svém místě, nebe v oblacích, dotazy jsou,
děkuji, nevidím

VYSLOVIL JSI SE

Vyslovil jsi se pro jednu stranu,
rozumím, vážím si té tvojí volby:
je docela možné
znepřátelit se na smrt.

Avšak nemyslím na tebe jako
na odpůrce na smrt,
ba ani tehdy, když se ti postavím
v obraně toho, co potají anebo zjevně,
úkladně, či na příkaz soudu
trvale zabíjíš,
jen abys ty sám dokázal přežít
další z hlubokých krizí svého světa.

Ty ovšem předstíráš, že
to není z tvé vůle, vidíš-li ve mně
odpůrce na smrt. Ty, který všechno máš
na příděl,

chtěl bys nanejvýš,
abych i já byl členem
bytového družstva

úst /hnán představou
nadměrných metrů/. Třeba tě napadá:
"Jsou strany reciproké"? Jsou knihy,
které se nečtou? Je kolektiv? Polehčující
okolnost? Pojišťovací smlouvy? Linka
důvěry namísto archivu?

Paměť, která nezachová vlastní ztráty? Život
jediný a jedinečný? Zvláštní
pověření k činu?

Pokud již opravdu nemáš jinou možnost
buď mi skutečným odpůrcem na smrt.

Drž se
zákonů lidského boje. Neposílej na mě
své žoldnéře,
kruté a tupé nájemné vrahy.

Buďme si rovni v čase,
nicméně nesmíš mít dojem, že jsme si
rovni v činu,
nesmíš si myslet, že doba,
v níž žijeme
je pouhou zkouškou, jež neváží nic
v divadle budoucích dnů, netvař se, že
jsi vskutku někdo, tak docela jiný.

Nejsi můj protivník,
neboť žijeme různými problémy. Ty
sis osobil právo
mluvit mým jménem. Nechci
být tvým odpůrcem na smrt
/kdo by chtěl být
snad kromě těch, kteří touží
sednout si na tvoje místo,

aby mluvili naším jménem?/ Nechci
být tvým odpůrcem na smrt,
odmítám tvé metody boje /můžeš mě
nanejvýš
zabít - nikoliv porazit/, svou lásku ti
ovšem
nemohu věnovat /vím, já vím, že tobě
to souzní s něčím docela jiným/.
Mohl bych

zkusit tě pochopit,
pokud se dokážu před tebou zachránit,
pokud dokážu ujít tvé slepé zlobě.

Jestliže chceš, abychom byli
vskutku odpůrci na smrt, pak bojuj
tváří
v tvář. Jelikož já jsem odpůrce trestu
smrti a tedy až skončíme boj
můžeme spolu pohovořit
v upřímném přátelském klimatu země.
Tváří

v tvář, ale pokud by jeden z nás
postřehl, že
druhého zaslepil vztek a neschopnost
rozumět,
skončíme boj

1974; 30. května 1976

JSOU

jsou skryté světové války
nezjistitelné zápaly plic a srdeční
mrtvice

1972

TEN OKAMŽIK

ten okamžik již netrvá
ačkoliv není touhy, nevíry,
zbabělé tyranie

Fantasmagorie 2222/??/

Jerzy F i c o w s k i

B Á S N Ě

NEOKLASICISMUS

Motto:

Los poraněný, ať si troubí
bolestně. Lan už prchá.
Kdos nespí, jiný dřímá v loubí.
Tak život neutuchá.

XXXX

Přes průseky šekspírem pronikáš houštím
a v polomech ariela vystaven ohnů sbíráš
ty květiny ofelií vložil jsi do váz
příčemž pravíš že v dánsku spěje to
k lepšímu

jsi potom ten který jsi a který
nemá chuť nebýt ve vlastním bytí
jsi potom ten který usíná zatímco nespějí
jiní
a sníš si zánovní sen v půjčených kulisách
sen jenž si netroufá zdát se filozofům

a taky víš své víš své že raněný los
nikdy netroubí bolestí je němý jak pařez
a jako jelen ozve se pouze
na lesních říjištích v svatebním čase

Cožpak jsi nikdy neslyšel jak již
po celá staletí
troubí los před smrtí ten jediný z losů
ten šekspírův zrudný ten zlidštěný
naší bolesti On pouze Vše ostatní mlčení je

R O Z A L S K Ý

Jiní mívají portréty
on ale vždy je
v originále
nesmrtelný rozalský
v rámu svých licousů
komorník skalistých klínů
lokaj beselerův
ten dveřník komandanta
jenž pečuje o čas určený k jídlu
a plynulost dějin

Ne já mu nepodám ruku
abych snad nezrušil
tu rovnováhu tácu
neotřesitelnou jak měsíc
visící nad jistou zemí

ŠEĎ

Byla to věčná diskuse přely se
ovace a sem tam slovo
jemuž byl povolen hlas A chtěl jsem se
zeptat proč černé má nálepku
bílé a bílé se nabízí jako
černé V tom ohledu zvedl jsem prst a
byl jsem obviněn že mám prst na
spoušti jenomže spoušť kde
nic tu nic Jenomže bylo mi sděleno
ta spoušť byla tušená všechno prý začíná
gesty a činy se nedají
toť se ví předvídat tudíž
ten výstřel byl záměrný Někdy
lze se obejít bez prstu Kdysi prý v po-
dobném případě víte byl kluk tak
silný že poněkud odchýlil střelu
jak vejce ta s veškerou prudkostí trefila
cíl a
zabila na smrt A tu se obraťme
k klasikům díl V. str. 84 ačkoliv asi
je lepší to nečinit neboť
činy se nedají předvídat Tudíž
nekývám prstem Čtu již vědomě

černé Rozumím bílé Čtu
bílé rozumím černé ačkoliv
přítel mi radil jít na kom-
promis a smíchat to jedno s druhým
pečlivě promísit sborem číst Šeď

MAQUILLAGE

zkurvená slova slova slova
v zákoutí rajske brány
cvičně se zrcadlí
v přisvědčujících výkladních skříních
dbajíce o vnější vzhled
ve snaze zachovat tvář

Ústavy kosmetické
pracují na směny
výtvar je k nepoznání
charakteristiky
namísto charakteru
než vyjdou do ulic
aby nevyšla z cviku

K čemu jim jsou
ta známá jména
Snad ještě kletby a nadávky
ti chuligáni slov
si chrání svou totožnost
tu hanebnou podstatu
na zdech špinavých záchodků
řvouce

COGITO ERGO

Myslím a tedy nejsem
na fóru Adresu
zkonfiskovali Mluvím
jsem tedy jsem A poznávám
Co nového Ovšem že nic
jen ticho je stále bezhlasé
pod taktovkou tranzistorů
a velmi veselých městeček
Má vysoký tlak a krvácí
v ní každá krůpěj
má právo na můj hlas
to ona mne měří
Je to má věc
In medias res je publica
učím se po slabikách
tu němou polštinu
arsenál výmluvně mlčící
na mne na tebe
načas

MOTÁK

Tma

za mnou a přede mnou
tma tmoucí tma
ačkoliv den je bílý
jak slepecká hůl
a chodník klepe
dál nesu tvůj výkřik
zdušený drcený
paskřivou mříží do kříže
tvým hladem
házím chléb
a ptáci ho jedí

Bráním tě
po hmatu
chráním v tmě
najdu tě náhodou
vyhnu se bezděky
kde bdíš
a svítíš
kde spíš
a kde jsi zemřel

POVÍM TI PŘÍBĚH

Povím ti příběh
jenž se vynoří čistý z nás
z písku tudyž
docela zachovalý
jak kostra plesiosaury
pod pouští gobi

Povím ho dosud horký
od osvětlimských pecí
povím ho mrazivý
od sněhů na kolymě
příběh špinavých rukou
příběh uťatých paží
v příručkách není
jen aby neposkvřnil
ta bílá místa
dočasné mapy času

Povím ti příběh
ten nepsaný
který vzácně přijíždí
na exhumace snů
můj důkaz je mlčení
skrz naskrz děravé
proto jen šeptám
povím ti příběh

Nikdy ho neopakuj

Stanislaw B a r a ŋ c z a k

N O V Ě B Á S N Ě

/ze sbírky Já vím, že je to špatně/

TO, CO JE BÁSEŇ NELZE SI MYSLET

To, co je báseň nelze si myslet
v oválech sportovišť, nad nimiž
stlačení

/hlava na hlavě/

dusíme

vítězným pokřikem svůj všední

a společný strach;

To, co je báseň nelze natěsnat
do rytmu veselých pochodů
přehlídek

/raz a dva/

nadranc

tříštících každou nepravidelnost mysli;

To, co je báseň nelze vyslovit
v ospalém říčení televizí, před nimiž
zmíráme

/ruku v ruce/

večer co večer

jako nechtěný plod našeho života;

to, co je báseň nelze umístit
na stránky ranních povinných novin
opakujících

/doslova/

děj se co děj

stále stejný krvavý úsvit, nehledě
na noc kolem;

to, co je báseň, v opačném případě:

to, co je vina která se neodpouští

Ve víru změněna které se nezřekneš
stane se poznáním jemuž se nevyhneš
stane se pohledem jemuž neunikneš

to, co je báseň nelze umístit
na stránky ranních povinných novin
opakujících
/doslova/
děj se co děj
stále stejný krvavý úsvit, nehledě
na noc kolem;

to, co je báseň, v opačném případě:
to, co je vina která se neodpouští

Ve víru změněna které se nezřekneš
stane se poznáním jemuž se nevyhneš
stane se pohledem jemuž neunikneš

V PODSTATĚ JE TO NEMOŽNÉ

Na těch ulicích, které se tolikrát
do roka odějí svátečním šatem /červené
barvy, protože na ní/, v pozadí obrovských
portrétů

namalovaných technikou mazanin /jejich
barva je brunátná, neboť/ kromě těch
mohutných písmen z pěnové hmoty, nesených
v každém průvodu /jejich barva je bůhvíproč
bílá jak sníh/,

nemá v podstatě právo pobývat ten,
kdo má mozek tak provokujícím způsobem šedý;

není k ničemu lidem, kteří v mrazivém
časném ránu

jedou tramvají do práce, ruce
příliš plné těch tašek s obědem, než aby mohly
sáhnout po knize, stejně je tma;
není k ničemu té staré paní, jež sama sobě
ztěžkla jak síťovka s nákupem; na nohou
křečové žíly se řadí do řádků jako
veršiky básně; není k ničemu mladému
muži v kabátě z umělé kůže, který
odkládá pochybnost na jindy a naději
na knížku úspor, na žádnou jinou
knížku;

v podstatě je tedy nemožné, aby se objevil,

a přece je;

podivný vzdor

mu velí znovu ze slov budovatbzdí,

které lze zbořit mávnutím ruky

TO SE MNE NETÝKÁ

To se mne netýká, ten důtklivý
chlad hlavně vtisknutý komusi v týl
to se mne netýká, to není má věc
ani ta hlava, ani dlaň s pistolí ani

otázka na čí straně je pravda, kde
leží lopata hloubící jámu, nemaťte
mou oholenou hlavu, já nejsem na řadě,
a nejsem v řadě, ani těch, co
honí do řady, to se mne netýká
a stejně to vím, ačkoliv je to jen v pocitu

přece jen

mne to nectí

stále si říkám: mne se to netýká, nedotkne
se mne holý prst hole, to není má hlava
bráněná rukama, nic není ze mne
v tom ubitém člověku, jen nezbytný fakt:
i já jsem člověk, což konec konců znamená
docela málo, a ještě bez pádné příčiny přece
nikoho nebijou, jsem opravdu prost všech
předsudků,
ale když někoho bijou jen tak, pak vím,
že si to zavinil sám a mne se to netýká

/a stejně to vím, i když to nebije do očí,
přece jen
mne to zotročí/;

a ještě: mne se to netýká, necítím se tím
dotčen

když se šeptem zpovídám mřížemi
dotazníkových otázek, s úlevou píšu velkými
písmeny NETÝKÁ SE MNE, když jsem tázán

na své někdejší, dnešní i budoucí názory,
sám sobě dávaje rozehřešení a slovo,
že už se v nic a nikdy nenechám vtáhnout,

že ani slovo
nepovím víc než je nutné, to poslední
slovo

mají silnější, mne se to netýká
/a stejně: ač mezi všemi zůstávám stále
ten nejnižší

přece jen
neztiším svědomí/

Jerzy Narbutt

KRZYSZTOFU KAMILOVI

Pokorně činím tu výtku
do očí nehleď tak směle

měls lásku
šílenou a velkou
slovo
jež zůstane navždy
čin
o němž nikdo neřekne MÁLO
a rychlou smrt
v předvoji hrdinů

a co já
vždyť je to k smíchu
odmítnut v srdcích uhnán
čtvrtslovem splácet chci dluh
tambor zadního voje
ztracených armád
co nemají zájem o nás
dezertéry

K PŘEMOUDŘELÝM

Hulánský mundur ten
prostřílený skrz naskrz
a vámi pro smích rozedraný v cáry
ten shnilý kousek látky
z katyňského hrobu
cár uniformy
ze dna Atlantiku
tu kombinézu
z bitvy o Anglii
tu povstaleckou blůzu
s AK na rukávě
vojenskou čapku
propocenou v lese
začernalý řemen
konfederatku
niť
montérky z drilichu
muklovské
které krví a potem ztvrdly
a páchnou
to
čeho se bojím dotknout i ve snu

co mne dusívá v hrdle s každým
soustem chleba
ze zrcadla hledí v prázdné oční důlky
ústy plnými červů chroptí
a plije po mně hlínou
křičíc
m á l o

to vám chci vyrvat

nechte tu
veteš

O autorech:

Wiktor W o r o s z y l s k i : Narozen 1927, básník, prozaik, publicista, překladatel. Studoval polonistiku v Lodži a literární institut v Moskvě, hodnost kandidáta věd získal prací o Majakovském a sovětské poezii. Od roku 1976 nesmí tisknout.

Ryszard K r y n i c k i . Narozen 1943. Básník a překladatel, laureát řady polských a mezinárodních literárních cen. Nesmí publikovat již řadu let.

Jerzy F i c o w s k i . Narozen 1924. Básník a překladatel. Studoval filosofii a sociologii ve Varšavě 1946 - 1950. Překládá z ruštiny, španělštiny a cikánštiny. Publikoval sedm básnických sbírek a několik literárních monografií. V souvislosti s podpisem na protestu proti změně polské ústavy mu bylo v roce 1976 zakázáno tisknout.

Stanislaw B a r a ń c z a k . Narozen 1946. Debutoval v roce 1968 sbírkou veršů Korekta twarzy. Dále vydal dvě sbírky básní a tři knihy z oboru teorie literatury a literární kritiky. Zákaz publikování od roku 1975.

Jerzy N a r b u t t . Narozen 1925. Básník, prozaik, esejista. Spolupracuje s katolickým tiskem. V souvislosti s podpisem protestu proti změnám polské ústavy má zakázáno publikovat.

